

SPOT '70-jeugd speelt een beeld van zichzelf

WARMENHUIZEN - „Net of ik thuis was. Ik heb zelf ook twee dochters in die leeftijd, maar ze wilden niet mee. Ze moesten naar de discobar, want dat was afgesproken”. Een betere kritiek, uitgesproken door een „vader” kon de jeugdafdeling van toneelvereniging SPOT '70 uit Warmenhuizen zich niet wensen, na de première van „Nu of Nooit”, zaterdagavond in het dorpshuis. Een soort collage van scènes met veertien spelers (ongeveer 12 tot 18 jaar), gebaseerd op de belevenissen van middelbare scholieren.

Bracht de groep onder leiding van provinciaal toneeladviseur Jos van Dijk twee jaar geleden al een eigen voorstelling (gebaseerd op improvisaties op thema's uit het eigen leven), die gezien mocht worden. „Nu of nooit” verdient minstens zoveel belangstelling. De groep vormt een belofte voor de toekomst. Niet alleen wat de volwassen spelersgroep van SPOT '70 betreft, maar ook ten aanzien van de toekomst van het jeugdtoneel in het algemeen. Ook deze voorstelling is opgebouwd uit spelimprovisaties. Voorkomende thema's zijn verliefdheid, studie, ouders en vooral ook de leeftijdgenoten. Dat alles ingeleid met een beeld van de wereld van vandaag vol weinig vertrouwen in de toekomst wekkende zaken. Niets is verzonnen. Alles is herkenbaar, zoals het meisje, dat zich voor het eerst heeft opgemaakt

en daarmee bij anderen verbazing wekt, of het thuis komen na een niet zo'n florissant verlopen schooldag en gesprekken thuis over met je vriendje op vakantie gaan.

De jeugd prikt ook door. Bijvoorbeeld, wanneer er iemand op het toneel verschijnt met vaders trompet, gevonden op zolder („Bent u vergeten, dat u vroeger eens bent weggelopen om met een band mee te gaan”) en een ander, die met een oude jurk van moeder opkomt („Weet u niet meer, dat oma die jurk u verschrikkelijk vond staan?”). De mensheid herhaalt zich. En dan de mooiste zin van het stuk, die weergeeft waar eigenlijk alles in het scholierenleven om draait: „Doe ik wel goed met de mode mee?”

Het gevaar zit er bij een dergelijke opzet in, dat je een soort oubollig scholieren cabaretavondje krijgt. De aanpak van Van Dijk, die de teksten stroomlijnde en voor het toneelbeeld (alles in zwart doek, veel wisselend licht en geluid) weinig middelen nodig had, maakte, dat het een produktie werd, die staat als een huis. Zelf toneel maken, zoals hij nu ook met de volwassenen voor het jubileumstuk van SPOT '70 doet, is een uitkomst. Zo ontstaat tonel „op maat”. Over het spel van de veertien spelers kan in het algemeen worden gezegd, dat bij een aantal nog weinig ritmiek valt te beluisteren. Een „mankementje”, dat je met een gerust hart mag toeschrijven aan de ontwikkeling waarin sommigen zich nog bevinden. De voorstelling bewijst, dat jeugdtonel nog te zeer wordt onderschat.

HANS VISSER